SJORS

van de Rebellenclub

1 MEI 1965
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 18

WAARD OM TE WETEN

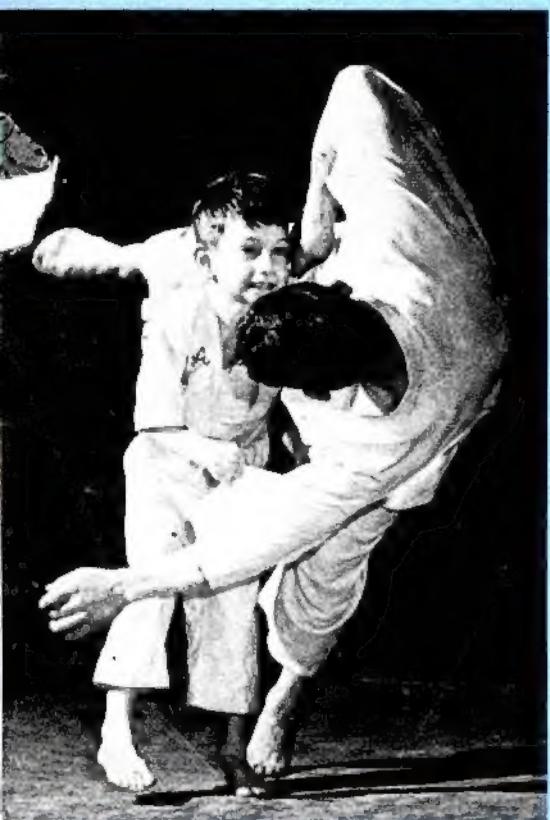

KROKODILLETRANEN

Wanneer van iemand gezegd wordt dat hij „krokodilletranen" huilt, dan betekent dat, dat zijn verdriet niet oprecht gemeend, maar gehuicheld is. Er zijn meerdere verklaringen voor deze uitdrukking. Volgens een oud volksgeloof zou een krokodil een huilend kind nabootsen om mensen naar zich toe te lokken. Een ander volksgeloof zegt dat krokodillen huilen als ze hun prooi verslinden.

JUDO

Judo is uitgevonden in 1882 door de Japanner dr. Jigoro Kano. Hij stelde deze sport samen uit verschillende vormen van jioe-jitsoe. In de eerste helft van deze eeuw vond het judo zijn weg naar West-Europa.

DOLLAR

De Amerikaanse dollar wordt altijd aangeduid met het teken $. De reden daarvan moeten we zoeken in de geschiedenis. Vóór de Engelse kolonies in Noord-Amerika zich aaneensloten tot de Verenigde Staten, werden in de zuidelijke provincies Spaanse dollars gebruikt als betaalmiddel. Eén zo'n Spaanse dollar had een waarde van acht *realen*. Daarom werden de Spaanse dollars ook wel „stukken van acht" genoemd. Om dit aan te geven werd het cijfer 8 gebruikt, waardoorheen twee verticale lijnen waren getrokken. Hieruit is later het teken $ voor de Amerikaanse dollar ontstaan.

ONDERSTE UIT DE KAN

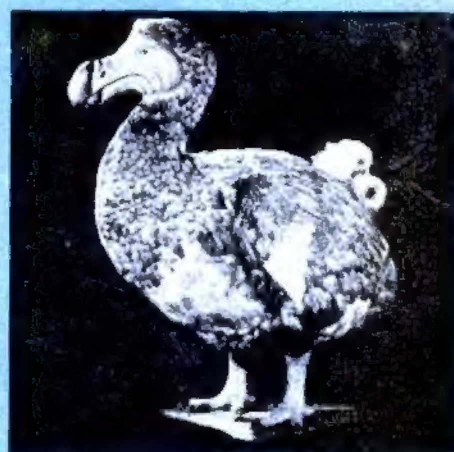
Wie het onderste uit de kan wil hebben, krijgt het lid op zijn neus. Dat is een bekende zegswijze. Hij is ontleend aan de gewoonte die men vroeger had om te drinken uit tinnen kannen of kroezen, waar een deksel op zat. Als men zo'n kan tot de laatste druppel wilde leegdrinken, kreeg de drinker het deksel (lid) op zijn neus. De betekenis van het spreekwoord is: wie te veel eist, krijgt helemaal niets.

SLAAPWANDELEN

Slaapwandelen komt tamelijk veel voor. Over het algemeen hebben kinderen er meer last van dan volwassenen. De doktoren weten niet precies wat de oorzaak van het slaapwandelen is. Er wordt wel gezegd dat het een gevolg is van een nachtmerrie of van het feit dat iemand ongelukkig is. Als je iemand ziet slaapwandelen, maak hem dan niet wakker, maar leid hem zachtjes terug naar zijn bed.

NICOTINE

Nicotine is een vergif, dat voorkomt in de bladen en zaden van de tabaksplant. Het dankt zijn naam aan de Fransman Jean Nicot, die leefde van 1530 tot 1600. Hij maakte in Portugal kennis met de in 1558 door dokter Fernandez uit Amerika ingevoerde tabak en nam de onbekende plant mee naar zijn vaderland. Later werd de gifstof in de tabak ontdekt en deze werd genoemd naar Jean Nicot.

DODO

De dodo is een uitgestorven vogel. Hij leefde vroeger in de bossen op de eilanden Mauritius en Réunion in de Indische Oceaan, kon niet vliegen en was ongeveer zo groot als een zwaan. De laatste dodo is in 1681 gestorven.

JAPAN

Als je de kaart van Azië bekijkt, zie je dat Japan ten oosten van China ligt. Van China uit gezien ligt Japan dus in de richting vanwaar de zon opkomt. Vandaar dat we Japan ook wel noemen het land van de rijzende zon. Ons woord Japan komt van het Chinese woord *Jih-pen*, dat oorsprong van de zon betekent. De Japanners noemen hun land *Nippon*, wat in hun taal ongeveer hetzelfde betekent. Op hun nationale vlag is ook de zon afgebeeld. Japan bestaat uit bijna vierduizend vulkanische eilanden, heeft drieëntachtig miljoen inwoners en is een van de dichtstbevolkte landen van de wereld. Japan is een keizerrijk. De hoofdstad is Tokio op het eiland Hondo.

Volop spanning en avontuur in de pakkende TERRIËR-jeugdpocket van Eilís Dillon:

DE GEHEIME GANG

f 0.95

Jim is een jongen die graag het avontuur zoekt en hij is beslist niet bang uitgevallen. Maar als bij een bezoek aan zijn oom Martin blijkt dat het hele dorp naar die oom op zoek is omdat hij geld heeft gestolen, houdt Jim zich even op de achtergrond. Toch laat hij zich door de dorpswoede er niet van weerhouden uit te zoeken wat er nu precies aan de hand is. Hij wordt daarbij geholpen door Roddy, die van de plaatselijke toestanden goed op de hoogte is. Oom Martin blijkt een zonderling te zijn; hij houdt zich schuil in een hut, die hij in een hoge boom in een dicht bos heeft gebouwd. Hij is niet alleen bang voor de dorpsbewoners die hun geld terug willen hebben, maar ook voor twee misdadige zeelui die op hun beurt oom Martin willen bestelen. Jim en Roddy laten zich door alle moeilijkheden evenwel niet afschrikken; voor zij klaarheid in een heleboel duistere zaken hebben gebracht, moeten zij echter heel wat adembenemende avonturen beleven, waarbij een geheime gang een beslissende rol speelt.

VRAAG AAN JE OUDERS OF ZE DIT SPANNENDE BOEK VOOR JE WILLEN BESTELLEN. MAAR... DOE HET VLUG, WANT TERRIER-JEUGDPOCKETS ZIJN ALTIJD GAUW UITVERKOCHT. DE PRIJS VAN DIT BOEK, DAT EEN PRACHTIGE VIERKLEURENOMSLAG HEEFT, IS SLECHTS 95 CT!

dit boek is verkrijgbaar:

Bij de plaatselijke bezorger van dit blad.

Door overschrijving van f 0.95 op giro nr. 9229 t.n.v. de N.V. Drukkerij De Spaarnestad, afdeling Extra-uitgaven, te Haarlem, waarbij op het girostrookje duidelijk moet worden vermeld: „DE GEHEIME GANG".

Bij uw boekhandelaar.

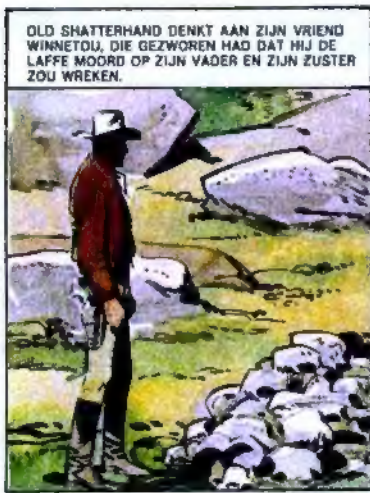
BELGIË 20 F. Verkrijgbaar bij onze verkopers, de boek- en dagbladhandel en bij N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen, postrekening 8.34.05.

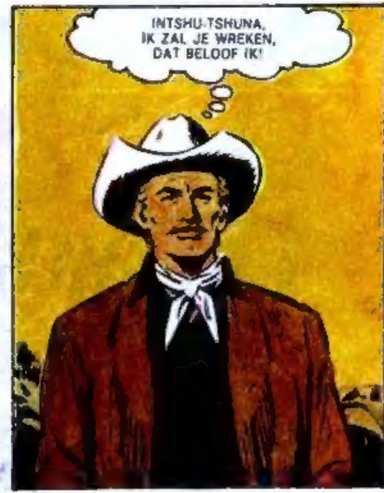
OLD SHATTERHAND EN WINNETOU

DOOR DR. KARL MAY

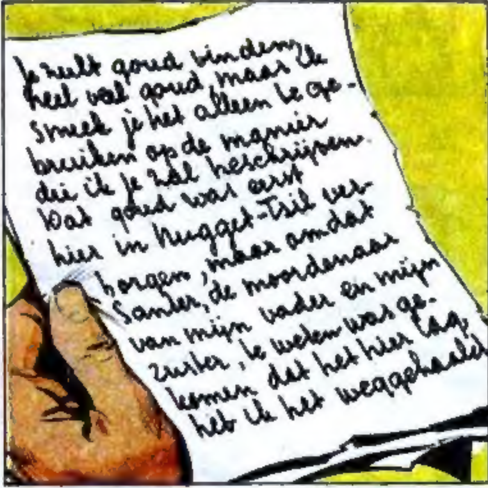

DIT IS DUS HET TESTAMENT VAN WINNETOU!

NU HET GAT WEER GOED DICHTMAKEN. DE ANDEREN MOGEN ER NIETS VAN WETEN!

WINNETOU WAS EEN VAN DE WEINIGE INDIANEN DIE DE TAAL VAN DE BLANKEN KONDEN SCHRIJVEN.

Mijn broeder Old Shatterhand,
Je staat hier aan het graf van mijn vader, en Winnetou die zo veel van je hield, is niet meer. Toch is zijn geest dicht bij je, want je hebt zijn testament in handen, waarin hij zijn geheimste gedachten heeft neergelegd.

NU OLD SHATTERHAND HET HANDSCHRIFT VAN WINNETOU ZIET, KAN HIJ ZIJN ONTROERING NAUWELIJKS MEESTER BLIJVEN.

Je zult goud vinden, heel veel goud maar ik smeek je het alleen te gebruiken op de manier die ik je zal beschrijven. Dat goud was eerst hier in Nugget-Tsil verborgen, maar omdat Santer, de moordenaar van mijn vader en mijn zuster, te weten was gekomen dat het hier lag, heb ik het weggehaald.

HET LIGT NU BIJ HET DONKERE WATER, DE PLAATS WAAR WE SAMEN EENS HEEN ZIJN GEGAAN. IK ZAL JE UITLEGGEN WAAR JE HET KUNT VINDEN. RIJD DOOR HET SPARRENWOUD TOT AAN DE WATERVAL BIJ DE BERENROTS. DAAR MOET JE VAN JE PAARD AF STAPPEN EN VERDER KLIMMEN. . .

SANTER!

ARRANZ-65.
ZO, OLD SHATTERHAND, HEB JE IETS INTERESSANTS TE LEZEN?

RAADSELS ROND DE EDELWEISS-SCHOOL

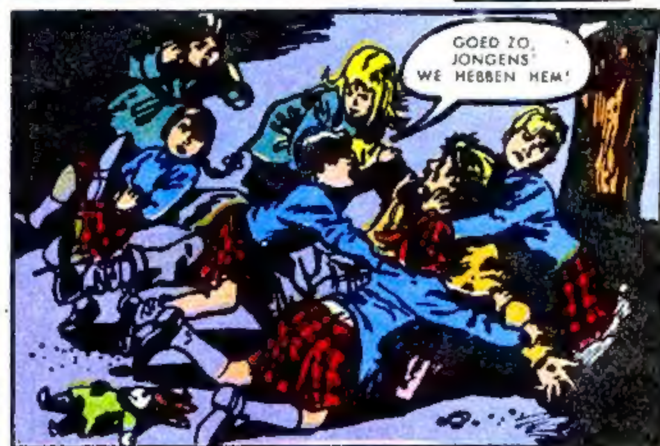
Lise en Belinda hebben ontdekt dat de gezochte briljanten in de ogen van een pop zitten. Op dat ogenblik verschijnt Bob ten tonele...

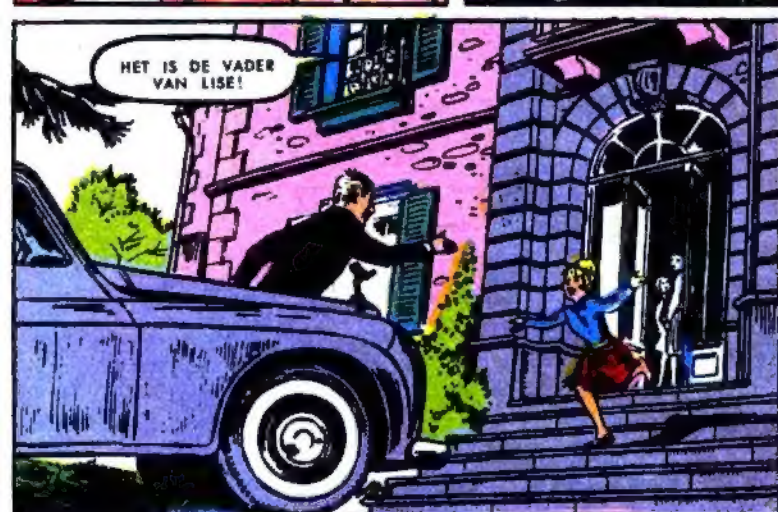

VOOR ONZE VRIENDINNEN HERNEEMT HET LEVEN ZIJN GEWONE GANG...

INTUSSEN BREEKT HET EINDE VAN HET TRIMESTER AAN...

DAN WORDT BELINDA'S MOEDER BIJ DE DIRECTRICE ONTBODEN...

ALLES IS GOED AFGELOPEN EN DAARMEE IS OOK DIT AVONTUUR VOORBIJ. VOLGENDE WEEK GAAN WE KIJKEN WELKE NIEUWE BELEVENISSEN ONZE VRIENDINNEN NU WEER TE WACHTEN STAAN

DE SCHIPBREUKELINGEN

MIJN VROUW BRACHT VERSLAG UIT VAN DE SPEURTOCHT DIE ZIJ MET ERNEST EN JACK HAD GEHOUDEN OP HET EILAND WAAR WE NA DE SCHIPBREUK AAN LAND GEGAAN WAREN.

EN DAN ONS HUIS HOOG IN DE BOOM. HEERLIJK KOEL EN VEILIG VOOR WILDE DIEREN!

NA DEZE BESPIEGELINGEN BESLOTEN WE OP TE BREKEN EN LANGS DE KUST TERUG TE GAAN.

ALS WE WRAKHOUT VINDEN DAT DE MOEITE WAARD IS, NEMEN WE HET MEE!

HET STRAND LAG VOL AANGESPOELD HOUT, MAAR HET HOUT DAT WE MISSCHIEN KONDEN GEBRUIKEN WAS VEEL TE ZWAAR OM MEE TE NEMEN.

WE LIEPEN LANGS DE VLOEDLIJN IN DE RICHTING VAN ONS KAMP. TOEN WE OM EEN ROTSPUNT HEEN LIEPEN, ZAGEN WE OPEENS EEN GROTE SCHILDPAD DE BENEN NEMEN.

OP DE PLEK WAAR HET DIER VANDAAN KWAM VONDEN WE ONDER HET ZAND EEN TIENTAL EIEREN. DAARVAN HEBBEN WE NU DIE OMELET GEGETEN!

KIJK DAAR EENS! EEN ZEILSCHIP!

ZEEROVERS!

EVEN LATER ZAG ERNEST PLOTSELING EEN SCHIP. . .

ER DRIJFT WAT NAAST DIE BOOT!

DAT WAS EVEN EEN SCHRIK, MAAR TOEN HET SCHIP DICHTERBIJ KWAM, ZAGEN WE DAT JULLIE HET WAREN. WE HADDEN DE BOOT DOOR DAT NIEUWE ZEIL ZO GAUW NIET HERKEND!

HET LIJKEN WEL DIEREN!

WE REPTEN ONS NAAR HET KAMP. JULLIE WAREN NET GELAND TOEN WE AANKWAMEN! ZO BESLOOT MIJN VROUW HAAR VERHAAL.

HET WAS INTUSSEN VOLKOMEN DONKER GEWORDEN, ZODAT HET LANGZAMERHAND BEDTIJD WERD.

HET ZOU ME HEEL WAT WAARD ZIJN ALS WE DIE KALE ROTSEN HIER VAARWEL KONDEN ZEGGEN EN TUSSEN AL DAT GROEN ZOUDEN KUNNEN WONEN!

WE ZULLEN ER EERST EENS EEN NACHTJE OVER SLAPEN!

DE NACHT VERLIEP RUSTIG. DE VOLGENDE MORGEN BEGON MIJN VROUW METEEN WEER OVER DE VERHUIZING.

GOED, JIJ JE ZIN! MAAR DAN IS EEN BRUG EEN EERSTE VEREISTE. ANDERS KRIJGEN WE ONZE BAGAGE EN DE DIEREN NIET AAN DE OVERKANT VAN DE BEEK!

MET ERNEST EN FRITZ GING IK WEER NAAR HET WRAK OM HOUT VOOR DE BRUG OP TE HALEN.

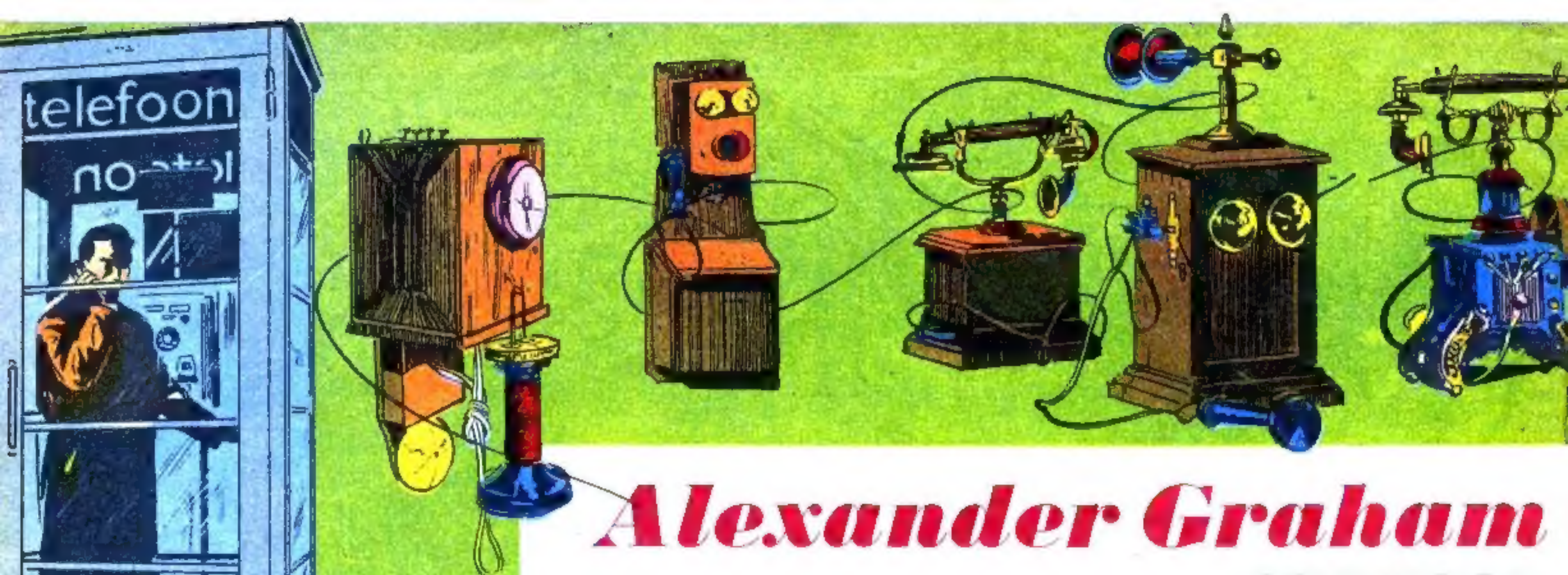
OP EEN ZANDBANK HALVERWEGE HET WRAK LAG DE HAAI DIE FRITZ DE VORIGE DAG GESCHOTEN HAD. VOOR ONS WAS VOORAL VAN BELANG DE GROTE HOEVEELHEID AANGESPOELD WRAKHOUT.

DAT BESPAART ONS EEN TOCHT NAAR HET SCHIP!

WE ZOCHTEN HET BESTE HOUT UIT, BONDEN HET AAN ELKAAR EN SLEEPTEN HET ACHTER ONZE BOOT AAN NAAR DE WAL.

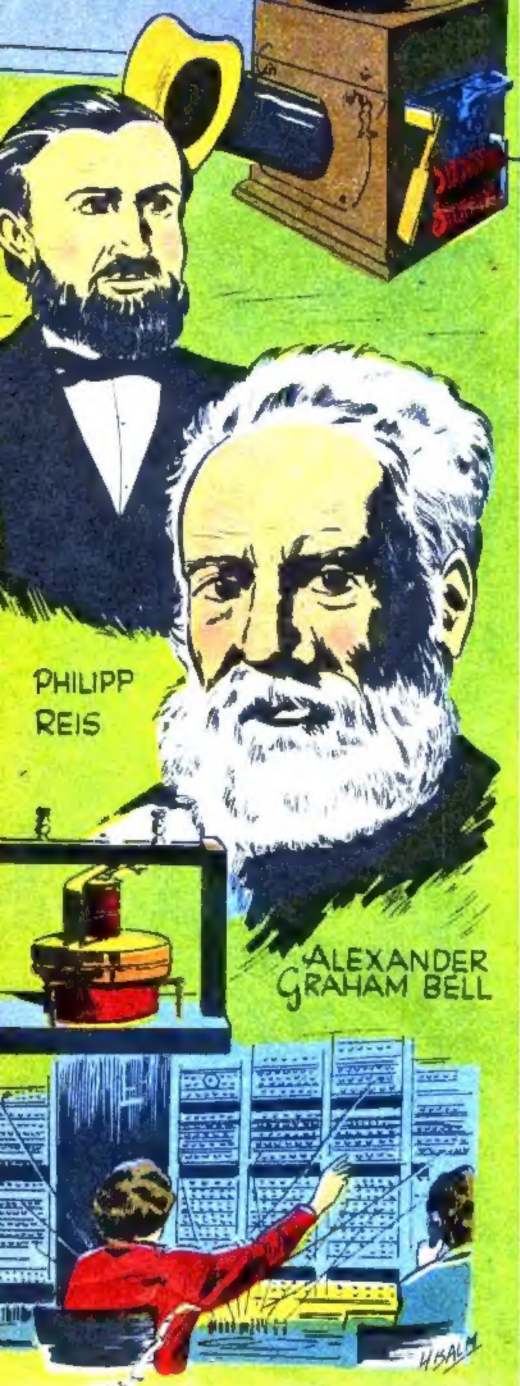
ZWAAR BELADEN SJOUWDEN WE LANGS DE BEEK, TOT WE EEN PAAR OUDE BOMEN ZAGEN DIE KONDEN DIENEN OM DE BRUG TE VERANKEREN. HIER WERD HALT GEHOUDEN. NA EEN PAAR TOCHTEN HEEN EN WEER WAS DE HELE VOORRAAD HOUT OVERGEBRACHT.

HIER MAKEN WE DE BRUG!

Alexander Graham

GELD VOOR

Philipp Reis liep de lange gang door en klopte aan de deur van de kamer van zijn hoofdredacteur. De baas had zeker iets te bespreken met hem over een of ander artikel.

Op het ietwat norse „binnen" stapte de niets vermoedende Reis de kamer in. „U hebt mij laten roepen, meneer?" vroeg hij opgewekt. Kwaad en vorsend keek zijn hoofdredacteur hem enige ogenblikken aan. „Inderdaad, Reis," zei hij dan. „Je bent op staande voet ontslagen!"

Philipp Reis keek zijn hoofdredacteur ongelovig en niet-begrijpend aan. „Ont. . . ontslagen? Maar. . . maar. . . waarom, meneer?" stamelde hij verward.

„Omdat. . . omdat wij een vaktijdschrift uitgeven, dat door iedereen wordt gerespecteerd en dat in hoog aanzien staat. En jij hebt ons een modderfiguur laten slaan met die zogenaamde uitvinding van jou, die jij een telefoon noemt. Overal wordt erover gesproken en niet alleen jouw naam, maar ook de onze wordt genoemd. Ik wil wel verstandige medewerkers, maar geen idioten! Geloof je werkelijk dat het mogelijk is met behulp van twee draden met elkaar te spreken? Man, laat me niet lachen!"

„Ja maar, meneer. . ." begon Reis.

De man achter het grote bureau maakte een ongeduldig gebaar. „Je kunt gaan!"

Dit was de dankbaarheid, die men in 1864 in Frankfort am Main toonde voor de uitvinding van de telefoon, die Philipp Reis inderdaad op zijn naam had staan.

Natuurlijk heeft Reis verder gewerkt aan zijn „telephone" en heeft hij zijn verdere leven geknokt om erkenning voor zijn uitvinding te krijgen, maar niemand geloofde er werkelijk in. Als hij zijn toestel ergens demonstreerde, waren er wel veel belangstellenden, maar zodra men de zaal had verlaten, vergat men alles weer. Zelfs de geleerden beoordeelden de uitvinding van Reis min of meer als een stuk speelgoed.

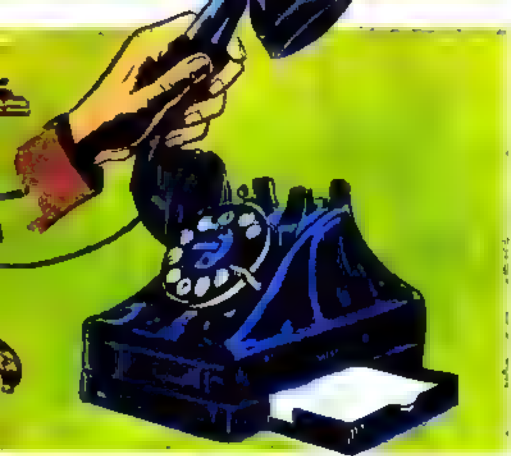
Teleurstelling op teleurstelling stapelde zich in zijn leven op en toen hij in 1874 overleed, was hij een verbitterd en eenzaam man.

Het was Alexander Graham Bell, die de wereld van het nut van de telefoon wist te overtuigen. Bell, die op 3 maart 1847 in Edinburgh in Schotland werd geboren, trok zich reeds op jeugdige leeftijd het leed en de nood van dove mensen aan. Het werd zijn grote wens hen te helpen. Daarom werd hij spraakleraar voor doven.

Op vierentwintigjarige leeftijd ging hij naar Amerika, waar hij in Boston een instituut opende voor onderwijzers, die zich toelegden op het onderwijs aan dove mensen.

Bell had ook grote belangstelling voor de techniek en zocht naar een middel om dove mensen min of meer het gehoor terug te geven; hij zocht dus in de richting van het gehoorapparaat, zoals wij dat nu kennen. Zo kwam Alexander Graham Bell tot een intensieve studie van de elektrotechniek. Helaas slaagde Bell er niet in zijn doel te bereiken. Maar wel bereikte hij grote resultaten op het gebied van de telefoon. Want nadat hij eenmaal met een toestel van Philipp Reis in aanraking was gekomen, liet deze uitvinding hem niet meer los en nam hij het onwrikbare besluit er dusdanige veranderingen en verbeteringen in aan te brengen, dat hij de mensen kon overtuigen van de unieke mogelijkheden, die deze uitvinding bood. Na talloze proefnemingen en evenzovele mislukkingen en teleurstellingen slaagde hij hierin ook inderdaad.

En ruim veertig jaar nadat Reis door een woedende hoofdredacteur zijn ontslag was aangezegd, zat in een van de vertrekken van zijn laboratorium een nerveuze en gespannen Graham Bell in afwachting

Bell HAD GEEN BRIEFPAPIER

van de resultaten van een jarenlange studie en arbeid. Zijn assistent Watson bevond zich in een ander vertrek. Bell wilde een kolf zwavelzuur verzetten, maar hij was zo zenuwachtig, dat de kolf hem half uit de handen gleed, waardoor hij een deel van het zwavelzuur over een van zijn benen kreeg. Bell raakte nu totaal zijn hoofd kwijt en in zijn zenuwachtigheid riep hij: „Watson, kom! Ik heb je nodig! Kom helpen!"

Even later rende deze opgewonden het vertrek binnen en riep uit: „Hij doet het, meneer! Hij werkt inderdaad, want ik heb u horen roepen!" Toen pas merkte hij wat er was gebeurd, en het was zijn eerste zorg Bell te helpen.

Alexander Graham Bell vroeg en verkreeg patent op zijn telefoon. Hij bood het voor honderdduizend gulden aan enkele telegraafmaatschappijen aan. Maar de directies hiervan wilden eerst liever de kat uit de boom kijken. Vergenoegd wreven zij zich de handen, toen tijdens een demonstratie de telefoon van Bell volkomen faalde. Dit bleken echter kinderziekten te zijn, want na nog tal van verbeteringen maakte de telefoon tenslotte een triomfantelijke opmars. Toen kwamen de directeuren op hun besluit terug, maar het was te laat, want Bell, die eens een tijd had gekend dat hij zijn brieven op kladpapier moest schrijven, omdat hij geen geld had om goed papier te kopen, wilde toen zijn patent zelfs voor vijfentwintig miljoen gulden niet meer kwijt. Hij werd dan ook een schatrijk man.

De telefoon is nu een alledaags gebruiksvoorwerp geworden; hij kan vaak een verdraaid lastig ding zijn, doordat hij onze rust verstoort, maar tegelijk is hij een onmisbaar voorwerp, waaraan vele mensen hun leven hebben te danken gehad. Daarom verdienen Alexander Graham en niet te vergeten Philipp Reis onze dankbaarheid.

Toosje Tontel

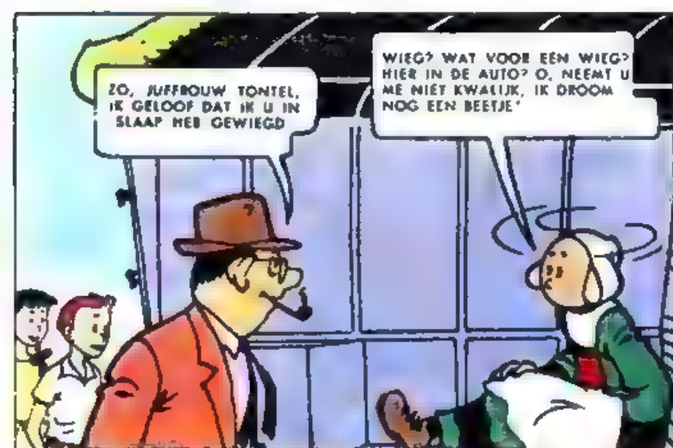
DAT IS GOED AFGELOPEN! ZE WAREN GELUKKIG NIET KWAAD!
NATUURLIJK NIET! SCHERVEN BRENGEN GELUK!
NOU, MORGEN KOMT ER WEER EEN DAG STAP MAAR GAUW IN, IK ZAL JULLIE THUISBRENGEN
GRAAG, IK VOEL ME DOODMOE!

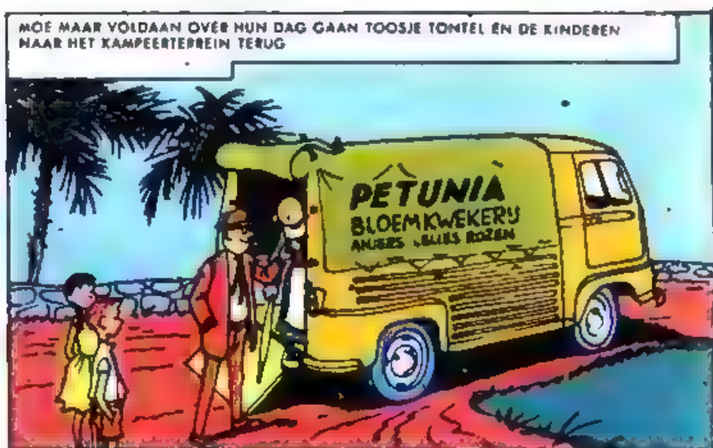

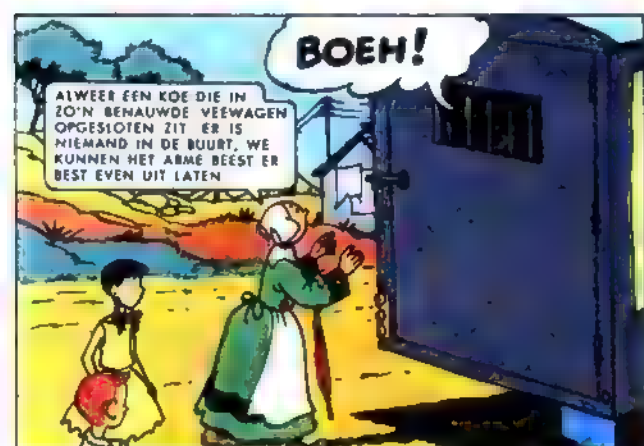
EN DROOMT VAN EEN WONDERLIJK AQUARIUM

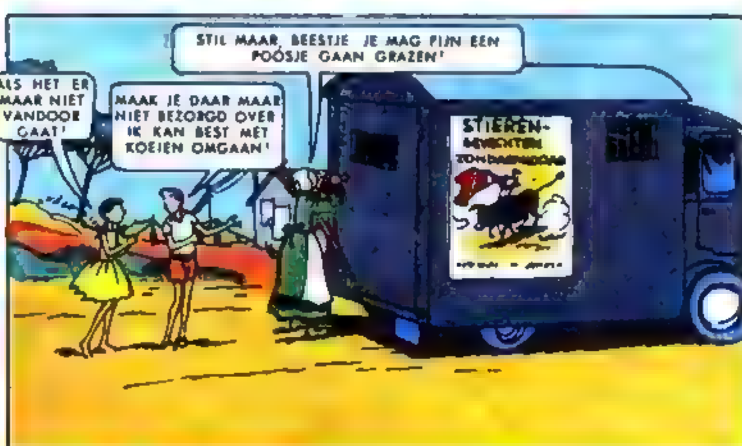
1.000

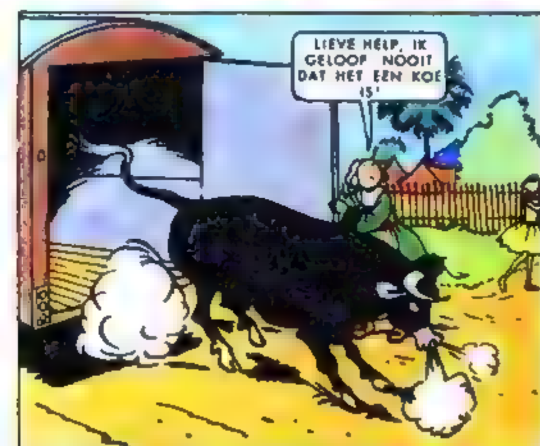

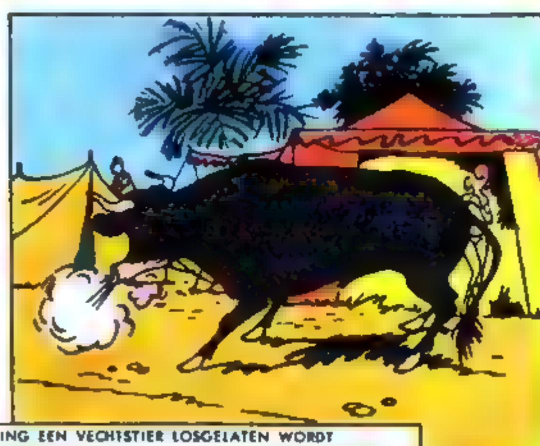

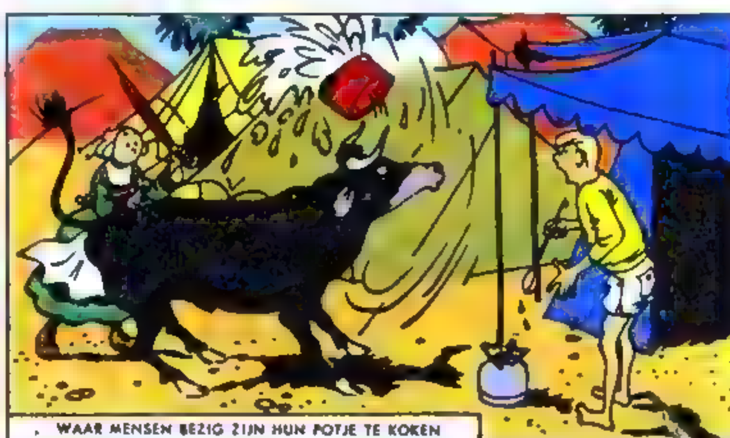

WAT EEN ELLENDE, ALS ER PLOTSELING EEN VECHTSTIER LOSGELATEN WORDT

OP EEN VOL KAMPEERTERREIN...

...WAAR MENSEN BEZIG ZIJN HUN POTJE TE KOKEN

Billie Turf

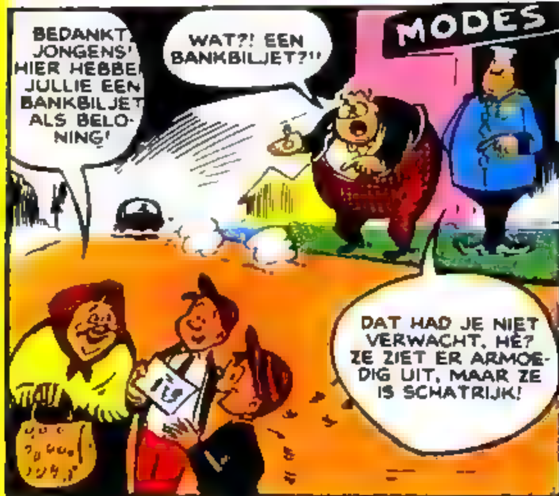
het dikste studentje ter wereld

WIL JE MIJ EVEN NAAR DE OVERKANT HELPEN?
MODES
NEE!

BILLIE ZIET EEN DEFTIGE DAME EN HOOPT OP EEN RUIME BELONING...
MODES
ZAL IK U EVEN NAAR UW AUTO BEGELEIDEN, MEVROUW?

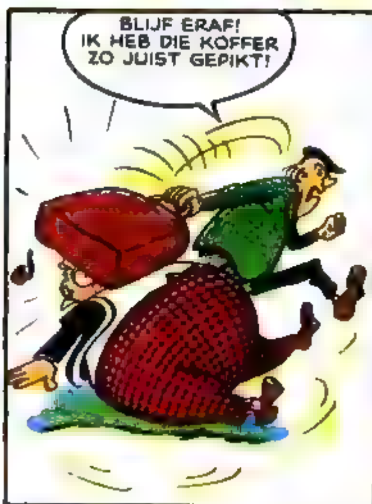

WIJ ZULLEN U HELPEN, MEVROUW!
WEL BEDANKT, JONGEN! HIER IS EEN MUNTSTUK!

BEDANKT, JONGENS! HIER HEBBEN JULLIE EEN BANKBILJET ALS BELONING!
WAT?! EEN BANKBILJET?!!
MODES
DAT HAD JE NIET VERWACHT, HÈ? ZE ZIET ER ARMOEDIG UIT, MAAR ZE IS SCHATRIJK!

OPEENS...
MIJN KOFFER! HELP!
BAH!

OPZIJ! IK ZAL DIE MAN DAAR EVEN HELPEN MET ZIJN ZWARE KOFFER! HOPELIJK IS HIJ OOK SCHATRIJK!

ZAL IK HEM EVEN VOOR U DRAGEN, MENEER?

BLIJF ERAF! IK HEB DIE KOFFER ZO JUIST GEPIKT!

SUFFERD, NU HEB JE HEM LATEN GAAN!

EN ALS BILLIE WEER OP SCHOOL KOMT...
JE BENT TE LAAT, BILLIE. AL HET LEKKERS DAT WE VAN DAT BANKBILJET HADDEN GEKOCHT, IS OP!
VUILNIS

KUNNEN JULLIE WEL!!

WAT IS DIT? WEER EEN LIJST MET GOEDE VOORNEMENS VAN BILLIE?
IK ZAL ANDEREN HELPEN.
DEZE IS VAN BILLIE — DIE ANDERE IS VAN MIJ!

ZET HEM OP, MENEER!
ALSJEBLIEFT. HIER ZIJN MIJN GOEDE VOORNEMENS!
IK ZAL DIRECT EEN NIEUWE VOORRAAD STOKKEN KOPEN OM BILLIE AF TE STRAFFEN.
STOKKEN
HELP!

Amber gaat

AMBER EN HAAR MEDEPASSAGIER RICHARD HEBBEN ZICH BEVRIJD UIT HUN GEVANGENIS OP HET PIRATENSCHIP EN ZIJN TERECHTGEKOMEN OP EEN VREEMDE KUST. ZE GAAN HET BINNENLAND IN EN KOMEN BIJ EEN MEER DAT WEMELT VAN DE KROKODILLEN.

naar AMERIKA

De club van vijf

NEEM ME NIET KWALIJK DAT IK U STOOR. . .

WAAAAAAH!
DIE IDIOOT HEEFT MIJN GROTE SCÈNE VERKNOEID!

DAT ZAL IK JE BETAALD ZETTEN, LUMMEL!

U. . . U MAAKT ZEKER EEN GRAPJE?

NEE!

INTUSSEN KIJKEN MIESJE, RIK, BALTHASAR EN JOHNNY VOL AANDACHT NAAR HET TV-SCHERM . .

OOO, HET BEELD IS WEG!

ONZE EXCUSES VOOR DEZE ONDERBREKING

BESTE KIJKERS, EEN RA. . . EH. . . EEN KLEIN INCIDENT HEEFT DE UITZENDING GESTOORD! WIJ DRAAIEN ZOLANG VOOR U EEN FILMPJE OVER HET LEVEN VAN DE GLIMWORM!

HOE HET OOK ZIJ, PIOEN HEEFT GEWONNEN, DAT IS ZEKER!

KIJK EENS WAT ER OP HET TWEEDE NET IS!

WAT??!!

DAAR IS PIOEN WEER!

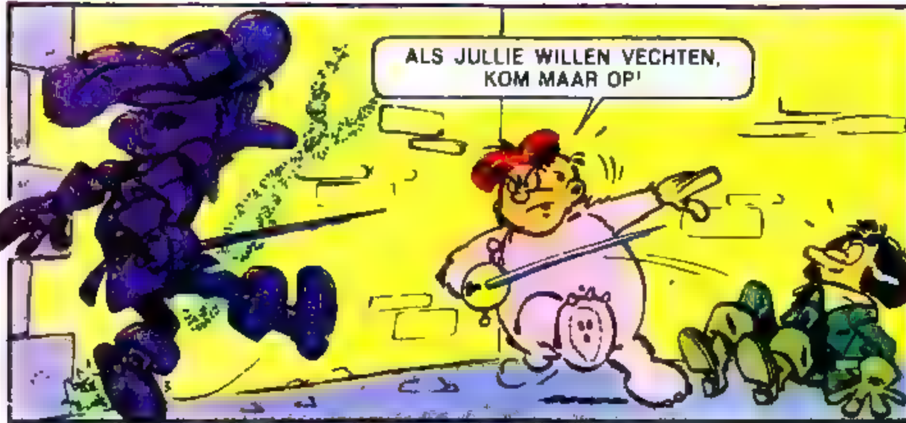
ZE ZITTEN HEM NOG STEEDS ACHTERNA!

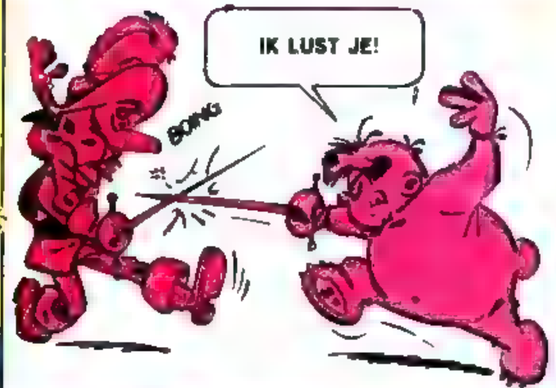
?

O, PARDON! . . .

Pioen, die in de televisiestudio is binnengedrongen, valt van de ene verbazing in de andere...

INTUSSEN IN DE REGIEKAMER...

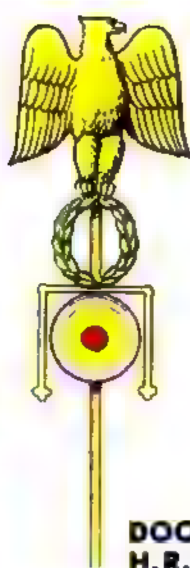

Twee Britse jongens, Bryn, de zoon van een dorpshoofdman, en Eddi, kijken op de markt in de stad naar een paar gedresseerde aapjes, die eigendom zijn van een Galliër. Op de terugweg naar hun dorp stuiten ze op een troep wolven. Ze weten aan de dieren te ontsnappen en zien dan een lichtschijnsel tussen de bomen.

2

ONDER DE ADELAAR

DOOR H.R. POTTER

DE AVONTUREN VAN TWEE BRITSE JONGENS IN DE ROMEINSE TIJD

„Er moeten hier in elk geval mensen in de buurt zijn," fluisterde Eddi onzeker. „Wat denk je, zou het een stam van die halfwilde bosbewoners zijn?"

Bryn was in gedachten verzonken en gaf geen antwoord. Ook al woonde Eddi aan de rand van het woud, zijn metgezel en hij behoorden toch beiden tot een boerendorp, waarvan de inwoners in vrede leefden met de Romeinse legerscharen, en het lokte hen geen van tweeën aan in handen te vallen van een jagersstam, want de leden daarvan waren wijd en zijd berucht om hun krijgshaftigheid en hun vijandelijke houding tegenover vreemdelingen. Ze leefden op een erg primitieve manier en hielden er wrede gewoonten op na. Het gerucht ging dat ze op gezette tijden mensen offerden om de bosgoden tevreden te houden. Bij dergelijke gelegenheden voerden de wilden urenlange dansen uit rondom het altaar van een afgod die ze Thoth noemden. De jongens herinnerden zich met angst en vreze dat enkele inwoners van hun eigen dorp, op zoek naar een afgedwaald schaap of rund, zich te ver in het woud hadden gewaagd en nooit waren teruggekomen.

Opeens drong uit de verte een luid geschreeuw tot hen door. Dit maakte hen zo nieuwsgierig, dat ze hun bange voorgevoelens overwonnen en uiterst voorzichtig verder slopen.

Enkele ogenblikken later zagen ze de figuur van een wachtpost zich donker tegen het licht aftekenen. Zonder een woord te spreken klommen ze in een stevige boom en gingen naast elkaar op een lange, dikke tak zitten, vlak boven de man die op de uitkijk stond. Daar waren ze voorlopig veilig.

Ze hadden nu een prachtig uitzicht op een open plek in het woud. Aan de overkant daarvan lag een rij vuren te smeulen, op korte afstand van een paar hutten, die een verlaten indruk maakten. Dicht bij de vuren hield een troepje jongens een aantal halfwilde honden bij elkaar. Midden op de open plek was een hoge stapel takken opgericht. Alle volwassen leden van de stam, vrouwen zowel als mannen, hadden zich om deze brandstapel verzameld.

Toen vier sterke kerels opeens een kooi tussen de hutten vandaan sleepten, ging er een woest gehuil op. De gespierde trekkers zweetten en steunden van inspanning. Langzaam maar zeker naderde de grote houten kooi, waar bij wijze van wielen dunne boomstammetjes onder waren gelegd, de brandstapel. Nu pas zagen de jongens dat zich in de kooi enkele gewonde Romeinse soldaten bevonden. Ze waren met stevige touwen aan elkaar gebonden. Vergeefs probeerden ze los te komen. Een troep gillende vrouwen was onderwijl naderbijgekomen en begon de gevangenen met puntige stokken te prikken en hen tot het uiterste te sarren.

Eindelijk trad er iemand naar voren die zich gedroeg als een soort opperhoofd. Hij begon woedend met het stompe eind van zijn speer op de vrouwen los te slaan. Niet zonder moeite dreef hij ze tenslotte terug in de menigte. De weg naar de brandstapel was vrij. Onder luid geschreeuw zag het opperhoofd erop toe dat de kooi met behulp van drie lange palen, die als hefbomen werden gebruikt, midden op de brandstapel werd geplaatst. Zodra dit was gebeurd, hieven de omstanders een koor van krijgshaftige kreten aan. Dit was blijkbaar het sein tot een algemene aanval op de brandstapel: van alle kanten sprongen er leden van de stam naar voren om met hun toortsen de takken in vuur en vlam te zetten. Op verschillende plaatsen begon de rook naar boven te kringelen en even later begonnen de vlammen zo'n hitte te verspreiden, dat de omstanders zich gedwongen zagen een paar stappen achteruit te doen.

De uitkijkpost deelde in de algemene opwinding en liet zich hierdoor uiteindelijk zo meeslepen, dat hij zijn plaats verliet om het tafereel van dichtbij te gaan bekijken. Van deze gelegenheid maakte Bryn gebruik om Eddi op gedempte toon te vertellen wat hij van de toestand dacht. „Als ze ons hier vinden," zei hij, „worden we vast verbrand, net als die Romeinen. Maar het is ook te gevaarlijk om weg te gaan, want we kunnen de nacht niet in het bos doorbrengen zonder wapen·

Hopelijk krijgen ze ons hier voorlopig niet in de gaten. Straks gaan ze een groot feest aanrichten. Daarna zal het wel niet lang meer duren eer de hele bende in slaap valt. Dan zal het langzamerhand wel tegen de morgen lopen. Misschien hebben we dan een kans om ertussenuit te gaan. Wat denk jij ervan?"

,,Ik geloof dat dat het beste is dat we kunnen doen," stemde Eddi toe

Plotseling wist een van de honden te ontsnappen en met een oorverdovend gejank rende het dier op het vuur af. Eddi zat juist geboeid toe te kijken hoe twee van de jongens de vluchteling probeerden te grijpen, toen Bryn hem een flinke por in zijn zij gaf en met zijn hoofd een teken gaf in de richting van de hutten. Vlak daarachter kwam een stoet wagens vol Romeinse soldaten uit het bos te voorschijn. De voerlieden maanden hun paarden tot een laatste krachtsinspanning aan om langs een smalle, moeilijk begaanbare weg tussen bomen en struiken door de nederzetting nog op tijd te bereiken. De man die als wachtpost was opgetreden, merkte op het laatste ogenblik wat er gaande was en begon luid te schreeuwen. Nauwelijks ontdekten de stamleden welk gevaar hen bedreigde, of zij begonnen in paniek het woud in te vluchten. De wachtpost volgde hun voorbeeld en in een oogwenk was de plek verlaten. Toen de Romeinse strijdwagens het dorp binnenreden, was er letterlijk niemand van de bewoners meer te bekennen

In vliegende vaart sprongen de soldaten van hun voertuigen en begonnen de brandstapel uit elkaar te trekken om hun kameraden te redden. Onder dekking van hun schilden slaagden zij erin de kooi in stukken te hakken en de gevangenen, die al half bewusteloos waren geraakt, uit het vuur te slepen. Ondertussen staken andere soldaten zonder omslag de hutten de ene na de andere in brand. Een van de ouderen onder hen doodde met zijn zwaard de honden van de bosbewoners, voor zover deze vastgebonden zaten. Dit trok de aandacht van een jongeman, die niet kon nalaten er een opmerking over te maken.

,,Dit zijn goedgeoefende jachthonden," antwoordde de oudere man kortaf. ,,Als we hun meesters niet te pakken kunnen krijgen, kunnen we er tenminste voor zorgen dat ze honger moeten lijden, net zo lang tot ze nieuwe honden hebben opgeleid."

In groepjes van drie of vier begonnen de Romeinen weldra de omgeving af te zoeken. Er ging een luid gejuich op, toen een van deze patrouilles een klein meisje in het struikgewas verstopt vond. Het kind trilde van ontzetting.

Eddi en Bryn waren zozeer verdiept in het volgen van al deze gebeurtenissen, dat ze niet eens merkten dat een forse Romein ook hun schuilplaats al had ontdekt. Plotseling voelden ze een por in hun ribben, die de man hun toebracht met een speer die de bosbewoners op hun vlucht hadden achtergelaten. De jongens begonnen om het hardst om genade te smeken en probeerden hun belager uit te leggen dat ze in het geheel niet tot de stam behoorden en dat ze met het oprichten van de brandstapel niets te maken hadden. Het hielp allemaal niets. Of ze wilden of niet, ze moesten van hun boomtak naar beneden komen

De Romein begroette hen met een brede grijns. Het was een jongeman die de knapenleeftijd nog maar amper was ontgroeid. Hij was nog maar pas onder dienst en het was de eerste keer dat hij aan een overval deelnam.

,,Bij het zwaard van Mars!" riep hij zijn metgezellen toe. ,,Laat ik hier nou een stel van die Britten hebben gepakt die van trots naast hun schoenen lopen! Hoor eens hoe ze tekeergaan van angst!"

Midden op de open plek was een hoge stapel takken opgericht.

Hij greep Bryn bij de schouder. „Als dit knapen zijn van hetzelfde slag als die stam van beschilderden waar jij het laatst over had," riep hij tegen de soldaat die de honden had afgemaakt, „wel, dan kunnen ze nu eens en voorgoed kennis maken met de soldaten van het nieuwe leger."

Hij stond op het punt zijn gevangene met zijn zwaard te doorsteken, toen de oudere man zijn arm ophief om de stoot op te vangen.

„Kalm aan een beetje, nieuwbakken held!" zei hij. „Wou jij je prachtige nieuwe wapen bezoedelen met het bloed van een kwajongen? Kijk eens naar die merktekens op zijn armen en naar zijn gordel. Zie je dan niet dat hij nog geen wapen mag dragen? Kom, vooruit, tegen kinderen wordt hier niet gevochten. Als je zo nieuwsgierig bent naar die Britten, ga dan maar liever het bos in om de krijgers van zijn dorp uit te dagen."

De veteraan greep de jongen bij zijn arm en bukte zich om de merktekens van dichterbij te bekijken. „Zo, zo," zei hij, terwijl hij zich weer oprichtte. „Als ik het niet had gedacht. Hij is afkomstig van de stam van de Zuidelijke Briganten. Nou, daar kun je voorlopig mee vooruit als je met alle geweld de kracht van je zwaard wilt proberen."

„O, die krijgen we er ook wel onder, net als de Iceni's," pochte de jonge soldaat.

„Natuurlijk, Sextus," luidde het antwoord van de veteraan, „maar geloof maar niet dat dat zo gemakkelijk zal gaan. Ik heb al eerder tegen ze gevochten en ik weet precies wat dat betekent. Maar je hebt gelijk, het nieuwe leger is op dergelijke karweitjes goed voorbereid. Je moet alleen niet zo dom zijn om de moed van deze mensen af te meten aan de schrik van zo'n snotneus als dit ventje hier."

Een blos van ergernis trok over het gezicht van de jonge Romein. „Of het nu om een man gaat of om een jongen," zei hij mokkend, „hij is in elk geval een Brit en daarom moet hij sterven. Kijk daar eens!" Hij wees met zijn zwaard naar de smeulende resten van de brandstapel. „Moet dat gewroken worden, ja of nee?"

De veteraan liet zijn blik in de rondte gaan. De bezwijmde gevangenen waren uit de kooi bevrijd en op een rijtje in het gras gelegd om bij te komen.

„Ik weet wat er in je omgaat," zei hij bedaard. „Ik heb deze dingen eerder meegemaakt, meer dan mij lief is. Maar de stam van de bosbewoners heeft ervoor geboet. Hun dorp is van de aardbodem weggevaagd."

Sextus wierp hem een verontwaardigde blik toe. „En dat vind jij voldoende, is het niet? Als jij je zin kreeg, werd dit reptiel hier zeker losgelaten in het woud. En dan kon hij fijn opgroeien tot last van onze legioenen," zo voegde hij er sarcastisch aan toe.

„Natuurlijk niet, domoor," hernam de veteraan ongeduldig. „Als we deze kwajongens in leven laten, is het alleen om hun gehoorzaamheid bij te brengen door middel van de riemen van onze galeien. Het kan natuurlijk ook zijn dat ons daartoe de ruimte ontbreekt; welnu — dan kunnen we ze altijd nog goed verkopen en de opbrengst storten in de pot waaruit we onze wijn bekostigen. Je kunt als soldaat bijzonder veel last van dorst hebben, weet je?"

Geleidelijk verdween het slechte humeur van zijn jongere collega. Eindelijk begon deze op een gemene manier te grijnzen. „Dat is een prachtidee," erkende hij. „Daar was ik nog niet op gekomen."

„Och, dat zijn de fijne kneepjes van het vak, die de nieuwelingen gratis van de oudgedienden mogen overnemen," kaatste de veteraan droogjes terug. „Vooruit, laat deze beide knapen maar voor je uit marcheren en zorg dat je de aanvoerder vindt."

Tijdens dit gesprek had Eddi geprobeerd zich een beetje in het struikgewas schuil te houden, maar de oudere soldaat gaf hem een harde duw met de zijkant van zijn schild, zodat ook hij nu wel te voorschijn moest komen. „Opschieten!" hoorde hij zich toesnauwen.

„Maar we komen helemaal niet uit dit dorp," stamelde de jongen weer. „We wonen in Cawvyn bij de grote weg. Daar betalen ze voortdurend schatting aan de Romeinen en er wordt handel met ze gedreven ook. Kent u de Romeinen uit het kamp Rijyn dan niet?" voegde hij er wanhopig aan toe.

De veteraan keek hem ernstig aan, maar Sextus barstte in hoongelach uit. „Moet je die jonge barbaar horen," zei hij. „Hij heeft al een paar woordjes Latijn opgepikt ook."

Met een nors gebaar legde de veteraan hem het zwijgen op. „Als het waar is wat die jongen zegt, dan gaat het niet aan om ze krijgsgevangen te maken," zei hij bedachtzaam. „We moeten onze beloften tegenover vreedzame stammen houden. Alleen Jupiter weet wat voor moeilijkheden we zouden ondervinden als we dat niet deden."

„Als hij de waarheid spreekt," bracht Sextus in het midden, „vraag hem dan eens wat ze hier uitvoerden."

„We zijn naar de markt geweest, soldaat," zei Eddi vlug. Terwijl de beide Romeinen aandachtig luisterden, deed hij verslag van hun belevenissen. „We hadden ons hier verstopt, omdat de bosbewoners vijanden van ons dorp zijn," zo besloot hij.

„Nou, dat moet je dan maar aan onze aanvoerder uitleggen," snauwde Sextus, terwijl hij Eddi's handen stevig aan elkaar bond.

De veteraan keek zwijgend toe, maar toen de jongens werden weggevoerd, kon hij niet nalaten zijn kameraad nogmaals te waarschuwen.

„Kijk uit wat je doet," drong hij aan. „De hoofdmannen van dorpen die met ons bevriend zijn, kunnen je lelijk dwars zitten als ze gegronde klachten hebben over de manier waarop wij soldaten met hun mensen omspringen."

„Maak je maar niet bezorgd, vriend," riep de ander hem toe. „Ik ben best in staat om op mezelf te passen."

In plaats van zijn gevangenen naar de aanvoerder te brengen leverde Sextus hen af bij de wachtpost van zijn afdeling. Pas nadat hij erop had toe-

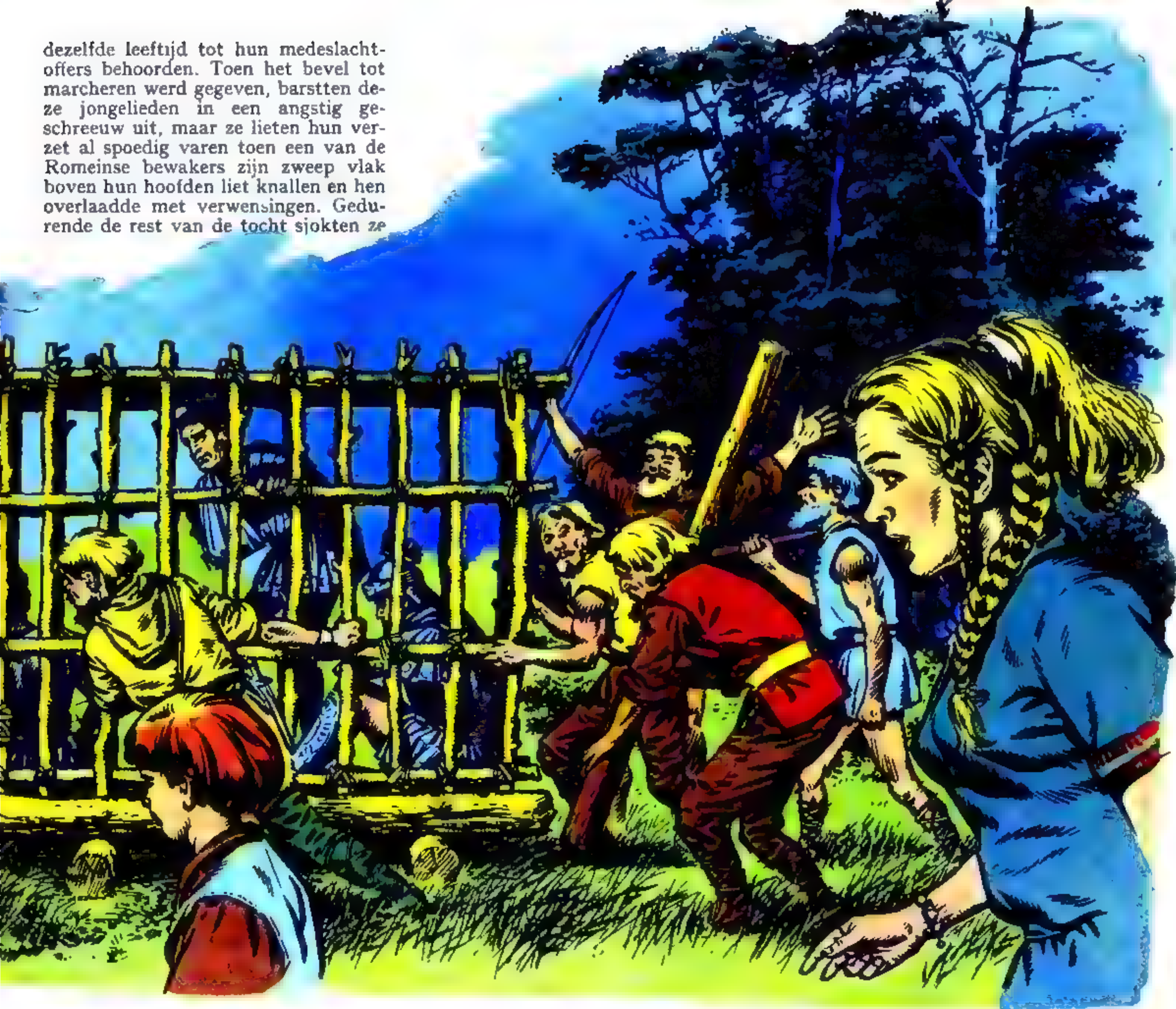

gezien dat ze degelijk werden geketend, ging hij op zoek naar de officier. Hij trof deze aan in de buurt van de strijdwagens, die in orde werden gemaakt voor de terugtocht. De jonge soldaat bracht de voorgeschreven groet en vertelde dat hij twee jongens had gearresteerd en hen bij de wachtpost onder bewaking had gesteld.

De aanvoerder knikte, in de veronderstelling dat zijn ondergeschikte twee leden van de stam der vijandelijke bosbewoners op het oog had en gaf de soldaat opdracht zich te melden bij de opperbevelhebber, zodra ze in hun kampement zouden terugkeren. De bedoeling hiervan was dat, wanneer de slaven zouden worden verkocht, hij een deel van de opbrengst als beloning zou krijgen. Sextus salueerde en ging zijns weegs, zeer in zijn nopjes met het feit dat hij zo'n goede vangst had gedaan.

De beide jongens waren intussen tot de ontdekking gekomen dat enkele knapen uit het woud van ongeveer

dezelfde leeftijd tot hun medeslachtoffers behoorden. Toen het bevel tot marcheren werd gegeven, barstten deze jongelieden in een angstig geschreeuw uit, maar ze lieten hun verzet al spoedig varen toen een van de Romeinse bewakers zijn zweep vlak boven hun hoofden liet knallen en hen overlaadde met verwensingen. Gedurende de rest van de tocht sjokten ze

zwijgend naast elkaar voort, op een enkel ogenblik na, waarin een van de jeugdige stamleden een huilbui niet kon onderdrukken

Bryn had zich bij die eerste poging om te protesteren afzijdig gehouden, evenals Eddi Beiden voelden ze maar al te goed dat ze machteloos waren. Bovendien wachtten ze vol goede moed de aankomst in het kamp af. Dit kon niet ver van hun ouderlijke woningen verwijderd liggen en ze waren er vast van overtuigd dat ze zouden worden vrijgelaten, zodra ze de opperbevelhebber hadden uitgelegd hoe de vork in de steel zat. Het was gemakkelijk genoeg na te gaan of zij de waarheid hadden gesproken. Het drong echter niet tot hen door dat ze precies de verkeerde kant uit werden gedreven. Dit beseften ze pas geruime tijd later, toen ze de laatste uitlopers van het woud goed en wel achter de rug hadden en een onbekend, kaal landschap voor zich zagen opdoemen. Tenslotte bereikten ze een lage heuvel, die bekroond was met een pasgebouwd Romeins fort, waar de soldaten met evenveel eerbied tegenop keken als tegen de standbeelden van Mars, hun oorlogsgod.

Een groot aantal metselaars en timmerlieden was nog bezig met het afwerken van het hoofdgebouw. De gevangenen werden naar een binnenplaats gebracht. Daar werd de ketting waarmee ze aan een van de wagens waren vastgeketend, losgemaakt en vervolgens bevestigd aan een dikke ring in een muur.

Eddi en Bryn keken ongerust om zich heen, in de hoop dat ze de een of andere hoge officier zouden te zien krijgen aan wie ze konden uitleggen wat hun was overkomen. Maar behalve een wachtpost zagen ze op de binnenplaats alleen bouwarbeiders. Nadat ze ongeveer een half uur hadden gewacht, kwam een oude soldaat opdagen met een stapel houten schalen. Hij gaf aan de gevangenen wat dunne soep en een stuk zwart brood.

Ze waren, hongerig als ze waren geworden van de lange tocht, juist begonnen te eten, toen ze een van de deuren in het hoofdgebouw zagen opengaan. Er kwam een officier naar buiten, die in gezelschap was van twee jonge soldaten. De man stak met snelle pas de binnenplaats over en naderde het groepje jongens. Bryn was vastbesloten deze kans aan te grijpen om zijn geval aan een van de aanvoerders voor te leggen. Toen de officier vlak bij hem was, deed hij een stap naar voren. Voordat hij echter een woord kon uitbrengen, kreeg hij een klap tegen het hoofd waar hij duizelig van werd. De wachtpost had kennelijk niet goed begrepen wat hij van plan was. Bryn stond te wankelen op zijn benen en moest zich vasthouden aan Eddi om niet tegen de grond te slaan. Tegen de tijd dat hij de schrik te boven was, waren de soldaten al weer uit het gezicht verdwenen

WORDT VERVOLGD

TIGER JOE en

Als de nacht is gevallen, verschijnen er twee sinistere gestalten in het kamp.

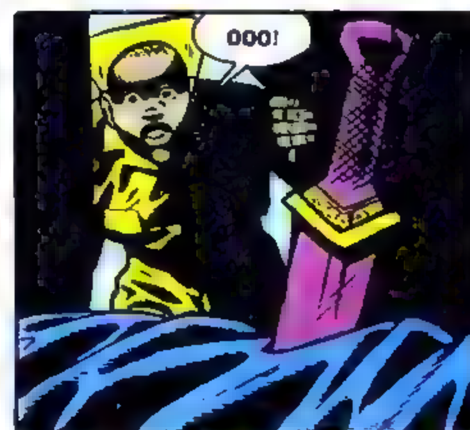

de luipaardmannen

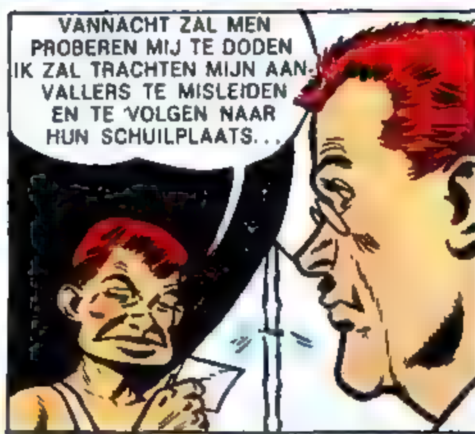

DE AINU'S

ZE ZIJN BIJNA VER-DWENEN

Wanneer we ons Japan voorstellen, denken we aan een verfijnd en heel beschaafd volk dat een eeuwenoude traditie heeft.

In onze verbeelding zien we de Japanners in hun prachtige tuinen met die vreemde grillige dwergplanten lopen. We zien ze in hun mooi versierde kimono's op de markt zaken doen. Dit is zo'n beetje de voorstelling die wij van Japan hebben, een beeld dat op vele punten wel met de waarheid overeenkomt. Maar er was ooit een tijd, een paar duizend jaar geleden, dat de Japanners nog op het vasteland van Azië leefden en dat de eilanden van hun huidige rijk nog bewoond werden door een sterk en groot volk: de Ainu's.

De invasie

Enkele eeuwen voor het begin van onze jaartelling verlieten de ondernemende Japanners het vasteland om een inval te doen op de eilanden van de Ainu's. De veroveraars waren sterker en beter bewapend en al heel snel moesten de oorspronkelijke bewoners zich naar het noorden en het zuiden terugtrekken. Zij die naar het zuiden getrokken waren, werden door de overheersers onder de voet gelopen. De anderen die naar het noorden getrokken waren, moesten zich steeds meer uit de vruchtbare valleien terugtrekken en kwamen tenslotte in het armste en meest onherbergzame gedeelte van hun koninkrijk, dat vroeger zo machtig was, terecht. Hier, in het noordelijkste gedeelte van Japan, leven de Ainu's nog. Maar dit kleine en verschrikkelijk primitieve volk zal door ondervoeding en slechte medische verzorging wel spoedig van de aardbodem verdwenen zijn.

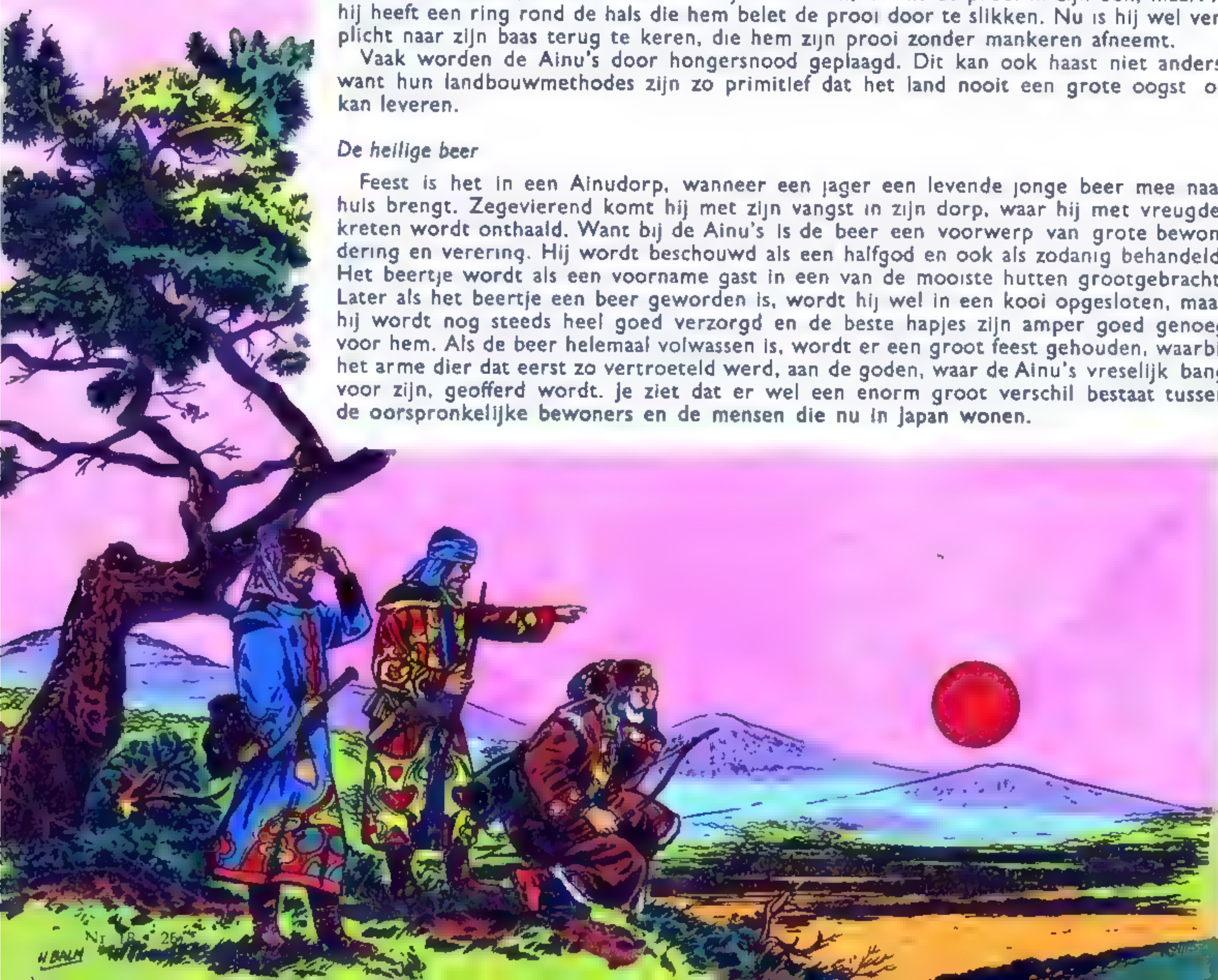
De aalscholver zorgt voor de vis

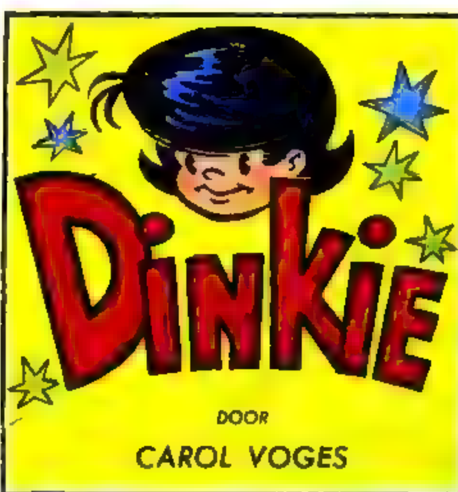
De Ainu's leven van de visvangst, die ze op een vreemde wijze beoefenen. Met hun primitieve bootjes wagen ze zich op zee. Dan lossen ze hun aalscholver, die voor de visvangst is afgericht. Terwijl de vogel boven de golven vliegt, ziet hij vanuit de hoogte een vis zwemmen; als een steen laat hij zich vallen, neemt de prooi in zijn bek, maar... hij heeft een ring rond de hals die hem belet de prooi door te slikken. Nu is hij wel verplicht naar zijn baas terug te keren, die hem zijn prooi zonder mankeren afneemt.

Vaak worden de Ainu's door hongersnood geplaagd. Dit kan ook haast niet anders, want hun landbouwmethodes zijn zo primitief dat het land nooit een grote oogst op kan leveren.

De heilige beer

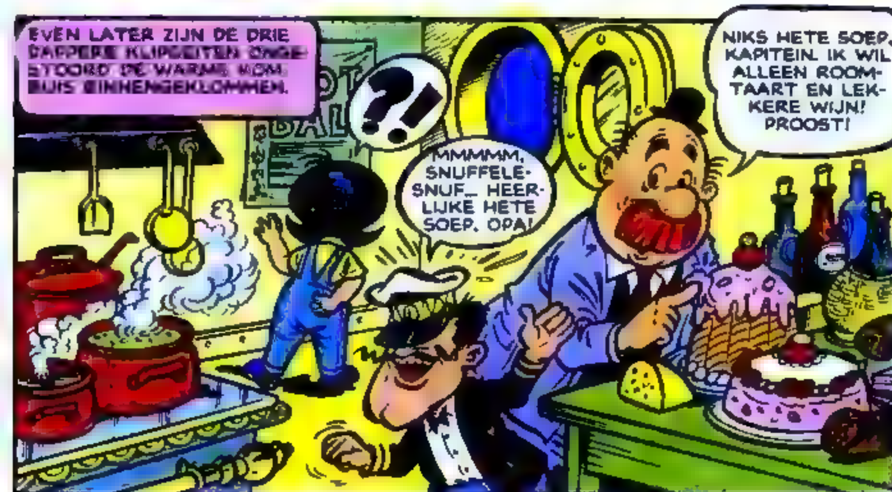
Feest is het in een Ainudorp, wanneer een jager een levende jonge beer mee naar huis brengt. Zegevierend komt hij met zijn vangst in zijn dorp, waar hij met vreugdekreten wordt onthaald. Want bij de Ainu's is de beer een voorwerp van grote bewondering en verering. Hij wordt beschouwd als een halfgod en ook als zodanig behandeld. Het beertje wordt als een voorname gast in een van de mooiste hutten grootgebracht. Later als het beertje een beer geworden is, wordt hij wel in een kooi opgesloten, maar hij wordt nog steeds heel goed verzorgd en de beste hapjes zijn amper goed genoeg voor hem. Als de beer helemaal volwassen is, wordt er een groot feest gehouden, waarbij het arme dier dat eerst zo vertroeteld werd, aan de goden, waar de Ainu's vreselijk bang voor zijn, geofferd wordt. Je ziet dat er wel een enorm groot verschil bestaat tussen de oorspronkelijke bewoners en de mensen die nu in Japan wonen.

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

NOG EVEN VOLHOUDEN, LANDROTTEN' LAAT HET TOUW NIET GLIPPEN, WANT IK ZIE DE VISSEN AL LACHEN'
IK BEN WERKELIJK DOODOP, KAPITEIN. ZIJN WE ER NU BIJNA?
OEI! MIJN ARME RUG... MIJN HANDEN... FOEI, FOEI'

KAPITEIN SALVO IS ZO GELUKKIG OM ALS EERSTE ZIJN HOOFD VEILIG DOOR DE PATRIJSPOORT TE STEKEN.
ALSJEBLIEFT... DAT NOEM IK NOG EENS BOFFEN! DE KOMBUIS!

EVEN LATER ZIJN DE DRIE DAPPERE KLIPGEITEN ONGESTOORD DE WARME KOMBUIS BINNENGEKLOMMEN.
?!
MMMMM, SNUFFELESNUF... HEERLIJKE HETE SOEP, OPA!
NIKS HETE SOEP, KAPITEIN. IK WIL ALLEEN ROOMTAART EN LEKKERE WIJN! PROOST!

HEE ZEG, KAPITEIN, OPA! HIER STAAT DAT ER VANAVOND EEN GEKOSTUMEERD BAL IS! WEDDEN DAT DE DIEVEN DAAR OOK BIJ ZIJN!
DAT WORDT ZOEKEN NAAR EEN SPELD IN EEN HOOIBERG!

STIL!

DAAR KOMT IEMAND...
VLUG, MENSEN, DEZE KAST IN! OPSCHIETEN!

HELP, HO! IK MOET ER OOK NOG IN!
SSSSST
SNEL DE DEUR DICHT!

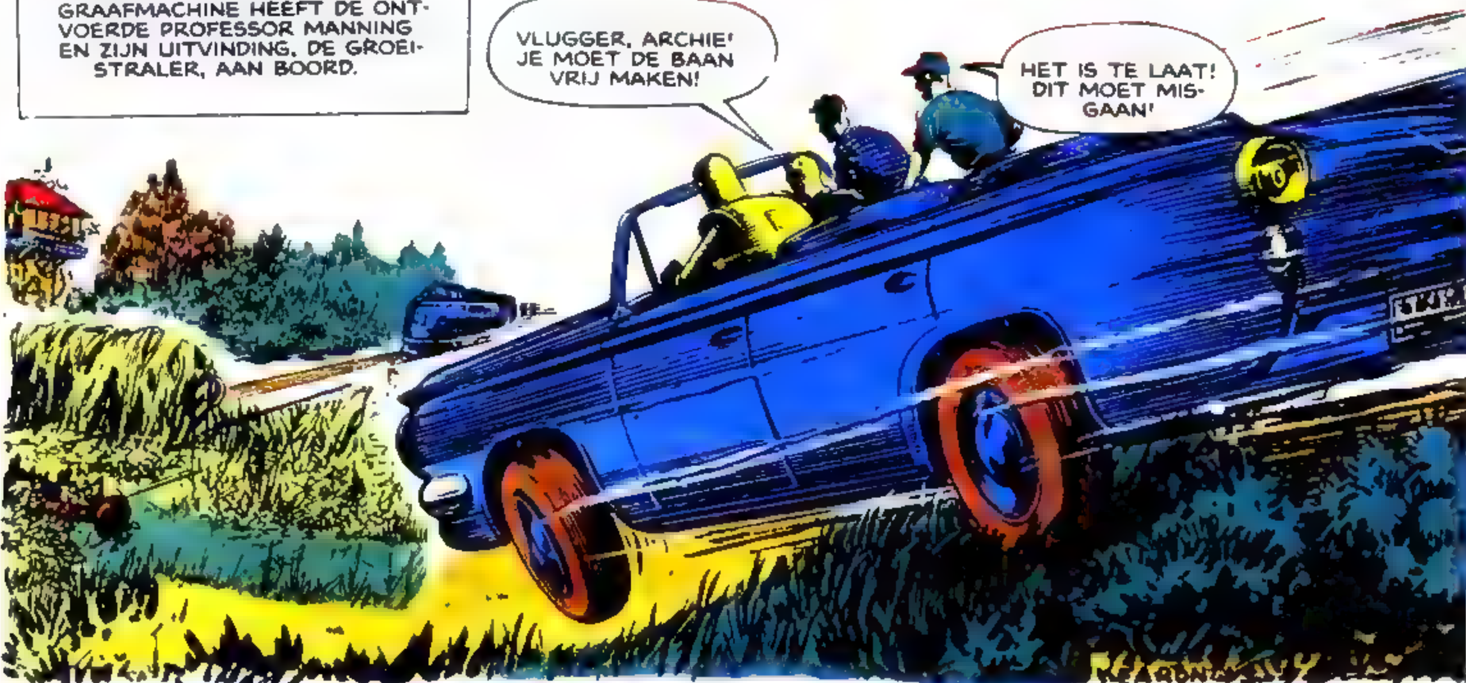

DAAR ZITTEN WE DAN MET ONS GOEIE GEDRAG IN HET AARDEDONKER!
BESTE MENSEN, DE KIEZEN OP ELKAAR ALSJEBLIEFT!
STIL NOU, OPA!

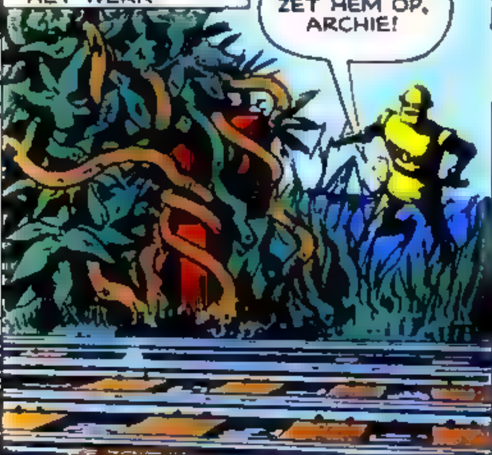

HET RUIKT HIER MAAR VIES! NAAR MOTTEBALLEN! BAH, WAT EEN LUCHT!
ALLE GARNALEN IN EEN STOPFLES! HOUDEN JULLIE DIE EETSALON NU EENS POTDICHT!
DIT LIJKT WEL EEN KLERENKAST... ZOU HIER LICHT ZIJN?

HIER IS MIJN AANSTEKER! DAAR GAAT IE... DE LICHTSCHAKELAAR! HOERA!
KLIK

NEE MAAR! KAPITEIN... OPA... DOE HET LICHT EENS AAN. KIJK EENS WAT DAAR HANGT!

DE MAN VAN STAAL

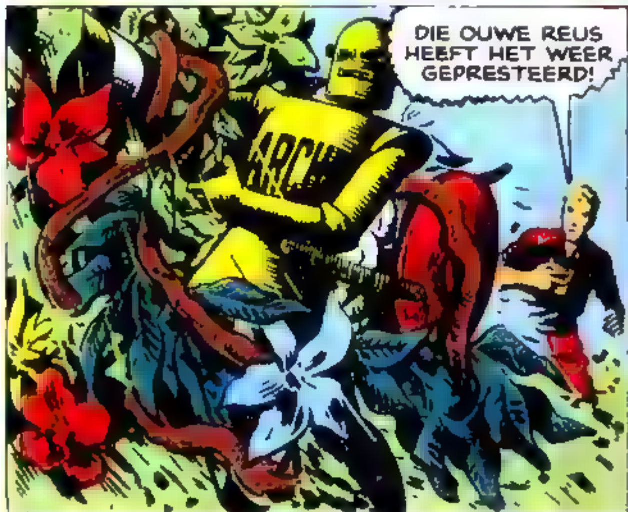

HET IS WEER MIS! DE PLANTEN BLIJVEN GROEIEN!
TERUG NAAR DE AUTO! WE MOETEN HUN SPOOR WEER TE PAKKEN KRIJGEN!

ZE HEBBEN DE PROFESSOR GEDWONGEN ZIJN GROEISTRALER TE GEBRUIKEN! WAT ZOUDEN ZE TOCH VAN PLAN ZIJN?

ONDERTUSSEN GAAT DE MOL VERDER...
UW STRALER IS WERKELIJK GEWELDIG, PROFESSOR! U MAG ONS STRAKS WEER HELPEN!

DE BANK WORDT ZWAAR BEWAAKT...
SPAAR-BANK
HIER DURVEN ZIJ GEEN OVERVAL AAN!
ER ZIJN OOK ZOVEEL VOORZORGSMAATREGELEN GENOMEN!
POLITIE

VLAKBIJ IS HET RUSTIG.

PLOTSELING...
DE MOL... GEEF GROOT ALARM!

RICHT DE STRALER OP DIE PLANTEN, PROFESSOR! WE GAAN WEER IETS BELEVEN!

DE STRUIKEN GROEIEN ONSTUITBAAR.
DE TUINMAN ZAL OPKIJKEN! U RAADT NOOIT WAT WIJ IN DE BANK GAAN DOEN!

SIRENES JANKEN...
LAAT ALLE AUTO'S NAAR DE BANK KOMEN.

HOOR JE DAT? DE MOL MOET DAAR ZIJN.
GEEF GAS, ARCHIE. NU ONTKOMEN ZE ONS NIET!

Wie puzzelt er mee?

KAM-RAADSEL

1		2		3		4		5

In deze kam moet je eerst vijf woorden van boven naar beneden invullen, waarvan je de omschrijvingen hieronder vindt. Als je daarmee klaar bent, moet er ook bovenaan van links naar rechts een woord komen te staan. In de niet genummerde hokjes moet je dus nog letters invullen. Het gevraagde woord is de naam van een veel voorkomend, bijna geheel wit vlindertje.

1 Zuivelprodukt
2 Ander woord voor fruit
3 Dans in driekwartsmaat
4 Metalen wasbak; tobbe
5 Bekende zwemvogel

ZOEKPLAATJE

Hoe komt de cowboy bij de Indiaan?

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT HET VORIGE NUMMER

Koppelwoorden

RAAD — HUIS — RAAD
ZUUR — KOOL — ZUUR
SLAG — VELD — SLAG
STAM — BOOM — STAM
LAND — BOUW — LAND

Invulpuzzel

A	A	N	Z	O	E	K
O	S	S	E	K	A	R
K	A	P	S	T	O	K
O	N	G	E	V	A	L
V	E	R	T	R	E	K
M	A	S	S	A	G	E
M	A	C	H	I	N	E

De onderstreepte letters vormen de woorden ASPERGE en MARETAK

Optelsom

VLOER + MAT = VLOERMAT

Ladderraadsel

M	U	U	R
A	L	V	A
R	E	I	N
G	I	R	O
R	I	E	N
I	R	A	K
E	B	B	E
T	E	I	L

Op de eerste en laatste rij van boven naar beneden lees je de woorden MARGRIET en RANONKEL

RAADSEL

Ik ben een dier en ik ben hol,
Maar door mijn rug stopt men mij vol.
Niet dat dit mij heel erg verdriet,
Maar lekker is dat eten niet.
De kinderen, wat een gedachte,
Gaan straks mij eigenhandig slachten.
Gelukkig dat dit niet gevoeld wordt. . .
Weten jullie al welk dier bedoeld wordt?

Alona Wildebras

Zal Alona het winnen? Volgende week hoor je er meer van!

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.